

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 lipca 2025 r.  
w sprawie S.S.  
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 407/23  
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach  
z 20 września 2023 r., sygn. akt III K 14/23

### **postanowił:**

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

[WB]

## UZASADNIENIE

S.S. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 2 kwietnia 2020 r. w miejscowości S. gm. Ł., działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia E.S., zadał jej kilkanaście ciosów

nożem, powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej na karku z krwiami podskórnymi, rany klutej brzucha drążącej do jam otrzewnowej, ran ciętych na twarzy, lewej małżowinie usznej, grzbiecie, kończynach górnych i lewym kolanie oraz spowodował obrażenia w postaci sińca z obrzękiem i powierzchowną raną na twarzy, sińców na grzbiecie i liniowego otarcia naskórka na brzuchu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na skuteczną obronę podjętą przez pokrzywdzoną oraz pomoc udzieloną przez A.R., a powyższe obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. w dniu 2 kwietnia 2020 r. w miejscowości S., gm. Ł., działając przy użyciu noża spowodował u A.R. obrażenia w postaci ran ciętych na lewej ręce, których doznała w trakcie, gdy pokrzywdzona próbowała mu wyrwać nóż z ręki broniąc swoją córkę E.S. przed zamachem na jej życie oraz spowodował u pokrzywdzonej na skutek odpychania i uderzania łokciem otarcia naskórka na prawym przedramieniu oraz dolegliwości bólowe klatki piersiowej, skutkujących naruszeniem ciała na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.;

3. w nocy z 15 na 16 marca 2020 r. w miejscowości S., gm. Z., działając w krótkich odstępach czasu i w wykorzystaniu z góry powziętego zamiaru, podszywając się pod E.S., wykorzystując jej dane osobowe, m.in. w postaci imienia i nazwiska, nr pesel, nr dowodu osobistego, dokonał zakupu na wyżej wskazane dane, przy użyciu Internetu, telefonu komórkowego Samsung Galaxy S 20 za kwotę 14.299 zł oraz posługując się ww. danymi usiłował zakupić ekspres ciśnieniowy marki S. za kwotę 5.299 zł oraz monitor S. 85 cali za kwotę 19.950 zł, działając tym w celu wyrządzenia szkody majątkowej E.S., tj. o przestępstwo z art. 190 a § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. w okresie od lutego 2018 r. do 16 lutego 2020 r. w miejscowości S., gm. Z., znęcał się psychicznie nad swoją żoną E.S. w ten sposób, że wszczywał awantury w miejscu zamieszkania, podczas których ubliżał ww. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, groził odebraniem sobie życia jak i pozbawieniem życia pokrzywdzonej, poniżał ją, utrudniał jej wyjazdy z miejsca zamieszkania, a nadto w dniu 16 lutego 2020 r. uderzył pokrzywdzoną w tył głowy, w wyniku czego doznała

dolegliwości bólowych głowy, a powyższe spowodowało naruszenie jej nietykalności cielesnej, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z 20 września 2023 r., sygn. III K 14/23, Sąd Okręgowy w Kielcach uznał S.S. za winnego popełnienia zarzucanego mu:

1. w pkt. 1 aktu oskarżenia czynu, przy czym ustalił, że zadał on żonie 11 ciosów nożem, co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności;
2. w pkt. 2 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo określone w art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
3. w pkt. 3 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo określone w art. 190 a § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 a § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. w pkt. 4 aktu oskarżenia czynu, przy czym ustalił, iż groził żonie również pozbawieniem życia dzieci, co stanowi przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Następnie na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzone w pkt. I - IV wyroku wobec oskarżonego S.S. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 15 lat pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec S.S. przepadek dowodu rzeczowego oraz na podstawie art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem z pkt. I wyroku orzekł wobec ww. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną E.R. i zbliżania się do tej pokrzywdzonej na odległość poniżej 100 metrów na okres 10 lat. Sąd I instancji orzekł nadto w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 50.000 zł na rzecz pokrzywdzonej E.R. oraz w oparciu o art. 63 § 1 k.k. zaliczył S.S. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania, tymczasowego aresztowania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca S.S., w której zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a to:

1/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. jednostronną ocenę materiału dowodowego i poczynienie sprzecznych ustaleń faktycznych dotyczących zamiaru oskarżonego i czynu przypisanego w pkt. I zaskarżonego wyroku;

2/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez mało wnikliwą wybiórczą jednostronną ocenę wyjaśnień oskarżonego w konfrontacji z materiałem dowodowym

3/ art. 201 k.p.k. w zw. z art. 203 § 1 k.p.k. przez poczynienie ustaleń na podstawie niepełnej i niejasnej opinii biegłych psychiatrów, która nie wyjaśniła stanu zdrowia oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego czynu jak również możliwości prowadzenia samodzielnej obrony w procesie karnym w konsekwencji bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego mimo konieczności przeprowadzenia obserwacji i wnikliwej opinii biegłych psychiatrów;

4/ art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej oceny dowodów w zakresie możliwości przypisania oskarżonemu czynu znęcania się psychicznego nad pokrzywdzoną, podczas gdy oskarżony miał rzeczywiste próby samobójcze a były one wywołane stanem zdrowia oskarżonego i powiązane traumą związaną z tragiczną śmiercią ojca;

5/ art. 366 § 1 k.p.k. w zw. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. w zw. z art 6 k.p.k. przez ich nie zastosowanie i nie przeprowadzenie wszystkich dowodów osobowych, jak i dowodów z opinii biegłych i obserwacji oskarżonego, podczas gdy z treści niepełnej wybiórczej i niejasnej opinii biegłych psychiatrów taka obserwacja była konieczna i uzasadniona stanem zdrowia psychicznego oskarżonego.

Nadto skarżący ww. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych oparty na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioskowaniu jakoby oskarżony S.S. działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonej

E.S., podczas gdy ilość zadanych ciosów i miejsce, gdyby oskarżony miał zamiar zabójstwa żony osiągnąłby skutek oraz nie zastosowanie trafnych środków przewidzianych w prawie karnym.

Kolejną grupą zarzutów jaką skarżący podniósł w zwyczajnym środku zaskarżenia to obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie;

1/ art. 157 § 2 k.k. przez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że oskarżony wypełnił znamiona czynu w pkt. 2 zaskarżonego wyroku;

2/ art. 207 k.k. przez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że oskarżony wypełnił znamiona znęcenia się nad pokrzywdzoną E.S., podczas gdy okoliczności podejmowanej próby samobójczej nie były znamionami znęcania się, lecz jego stanem zdrowia; art. 190 a § 2 k.k. przez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona tego czynu, podczas gdy nie wyrządził szkody pokrzywdzonej.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1/ uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kielcach;

2/ przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów w ramach obserwacji psychiatrycznej na okoliczność rzeczywistego stanu zdrowia oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego czynu i możliwości prowadzenia samodzielnej obrony w procesie karnym.

Wyrokiem z 12 grudnia 2024 r., sygn. II AKa 407/23, Sąd Apelacyjny w Krakowie:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie w przedmiocie wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności;

2. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu S.S. w ust. IV zaskarżonego wyroku wyeliminował art. 217 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. a z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.;
3. kwalifikację prawną co do wszystkich przypisanych przestępstw uzupełnił o art. 4 § 1 k.k.;
4. obniżył wymierzoną w ust. I karę pozbawienia wolności do 10 lat;
5. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
6. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 11 lat;
7. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.K. 2656,80 zł w tym VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu w postępowaniu przed sądem odwoławczym;
8. zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji oraz od opłaty za obie instancje.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, w której sądowi odwoławczemu zarzucił:

- I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na jego treść, a mianowicie:
  - a/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte, pobieżne i wybiórcze rozważenie i ustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do treści zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, w konsekwencji nie wskazanie lub niewystarczające wskazanie powodów, dla których nie zostały one uwzględnione, jak również bezpodstawne stanowiące konsekwencje rażącego naruszenia przepisów postępowania zaakceptowanie wadliwej, kierunku metody i podstawy przeprowadzenia dowodów specjalistycznych koniecznych w sprawie, dowolnej i niejasnej oceny dowodów;
  - b/ art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. art. 196 § 1 k.p.k. w zw. z art 40 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 196 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 k.p.k. przez ich nie zastosowanie

w konsekwencji przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów - lekarza psychiatry E.P., która uczestniczyła w procesie leczenia, i która postawiła diagnozę skutkującą nie wdrożeniem leczenia wymaganą w przypadku S.S. w konsekwencji w treści opinii podtrzymanie swojej uprzedniej diagnozy mimo uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego S.S. – co zdaniem skarżącego – doprowadziło do braku akceptacji podstaw wyroku skazującego, gdyż żaden lekarz ze szpitala, gdzie była wykonana opinia biegłych psychiatrów w okolicznościach tej sprawy nie powinien być biegłym w sprawie S.S.;

c/ art. 6 k.p.k. w zw. z art. 45 Konstytucji oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka nie w zw. z art. 4 k.p.k. zapewnienie skazanemu S.S. prawa do rzetelnego procesu w tym do przeprowadzenia dowodów prawem przewidzianym sposób zapewniający gwarancję obiektywizmu;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioskowaniu jakoby oskarżony chciał pokrzywdzoną pozbawić życia, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego medycyny sądowej biegłego L. taki zamiar nie został udowodniony w konsekwencji nie sposób skontrolować skarżonego wyroku;

3/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioskowaniu jakoby został ustalony stan zdrowia psychicznego S. S. na podstawie opinii biegłych psychiatrów, którzy uczestniczyli w procesie leczenia, jak również są pracownikami szpitala w którym w krótkim czasie przed zdarzeniem został leczony i wypisany w dniu 14 marca 2020 r. Po kolejnej próbie samobójczej nie został przyjęty do szpitala psychiatrycznego i nie zostało prawem przewidziany sposób wdrożenia leczenia ze względu na stan zdrowia, który zagrażał bezpośrednio pacjentowi

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył co następuje:**

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy za każdym razem wskazuje, iż zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Nie należy zapominać o tym, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana została jako instytucja służąca do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że podstawą wzruszenia w postępowaniu kasacyjnym prawomocnego orzeczenia może być tylko takie rażące naruszenie prawa, które *in concreto* mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niedopuszczalne jest bowiem bezpośrednio atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2023 r., V KK 378/23). Sąd Najwyższy rozpoznając kasację obrońcy miał też w polu widzenia pogląd prawny zawarty w postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 marca 2024 r., sygn. I KK 43/24, z którego wynika, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12). Przy czym w doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje. Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji zawartej w apelacji. W przywołanym orzeczeniu wskazane są również judykaty Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, z których wynika, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

zostały rozważone (por. np. wyrok ETPC z 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPC z 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61).

Przechodząc do omówienia *in concreto* każdego ze sformułowanych zarzutów Sąd Najwyższy stwierdza, że nie doszło do rażącego naruszenia prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Krakowie – jak słusznie zauważył w odpowiedzi na kasację prokurator – precyzyjnie oraz w sposób wyczerpujący wskazał jakimi okolicznościami się kierował przy ocenie zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego. Uzasadnienie wyroku jest sporządzone rzetelnie, odzwierciedla ono tok rozumowania sądu odwoławczego oraz z jego treści wynika, że sąd ten nie pominął żadnego zarzutu, który został sformułowany w apelacji. Motywacja sądu drugiej instancji merytorycznie jest trafna, brak zatem podstaw do przyjęcia, że doszło do niepełnego czy nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego (zarzut 1 a).

Zarzuty sformułowane w pkt. 1 b i 1 c, w których autor kwestionuje bezstronność biegłej opiniującej stan zdrowia psychicznego skazanego w czasie czynu, co w tym kontekście miało dojść do odmówienia skazanemu prawa do rzetelnego procesu – są również bezzasadne w stopniu oczywistym

Otóż zarzut 1 b kasacji *de facto* sprowadza się do wskazania przez autora środka odwoławczego, że fakt uczestniczenia biegłej E.P. w leczeniu i procesie diagnostycznym skazanego, powinno skutkować uznaniem, iż opinie złożone przez tę biegłą nie stanowią dowodu, gdyż nie można uznać opinii jako wydanej przez biegłego, który winien charakteryzować się bezstronnością. Pomijając błędny wniosek skarżącego, że ewentualny brak bezstronności biegłego należy rozpatrywać w kategorii bezwzględnej przyczyny odwoławczej – o czym będzie mowa niżej - to wskazać należy, że biegła E.P. do tej okoliczności odniosła się wskazując, że przed opiniowaniem nie uczestniczyła w procesie diagnostycznym i nie stawiała rozpoznania w zakresie zdrowia psychicznego skazanego (k. 7 protokołu rozprawy z dnia 2 grudnia 2024 r.). 7 października 2018 r. pełniła natomiast funkcję kierownika izby przyjęć szpitala, w którym pracowała i

przyjmowała w tamtym okresie około 20 osób dziennie i nie pamiętała tej jednorazowej konsultacji dotyczącej skazanego (s. 8 protokołu rozprawy- z 2 grudnia 2024 r.). Z dokumentu natomiast widniejącego na k. 1649 wynika, że S.S. nie zgodził się na badanie i na hospitalizację w tym dniu. Trudno więc w takim przypadku uznać, że w stosunku do E.P. zachodzić może brak bezstronności. Sam bowiem fakt, że biegły konsultował stan zdrowia skazanego nie przesądza o uzasadnionym osłabieniu zaufania do opinii, która została sporządzona po tej konsultacji na potrzeby postępowania karnego – zwłaszcza w okolicznościach opisanych wyżej, w których *de facto* pacjent odmówił badania i hospitalizacji. Tym bardziej nie może być podstawą do odmówienia braku bezstronności okoliczność, że skazany przed opiniowaniem nie był przyjęty do placówki medycznej, w której pracowała biegła. Rozwinięcie natomiast prawne na jakie wskazał obrońca w zarzucie 1 b a mianowicie na treść art. 40 § 1 pkt. 5 k.p.k. – jest nieporozumieniem. Otóż z treści przepisu art. 196 § 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k. wynika, że biegłym nie może być osoba, która brała udział w sprawie jako prokurator, obrońca, pełnomocnik, przedstawiciel ustawowy strony, albo prowadził postępowanie przygotowawcze. Z akt sprawy natomiast nie wynika żadna z tych okoliczności – co więcej skarżący na żadną z tych okoliczności nie powołuje się. Czynności natomiast związane z pobytem S.S., które miały miejsce 7 października 2018 r. w Centrum Psychiatrii w M., a podejmowane przez biegłą E.P. nie mogą być uznane jako okoliczności, o których mowa w art. 40 § 1 pkt. 5 k.p.k. Zaprezentowany przez obrońcę skazanego tok rozumowania stanowi nadinterpretację cytowanego przepisu. Nie można też mówić w kontekście tego przepisu o wystąpieniu jednej z przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wskazany przepis zawiera bowiem zamknięty katalog bezwzględnych przyczyn odwoławczych a co za tym idzie niedopuszczalna jest rozszerzająca ich interpretacja – jak czyni to autor nadzwyczajnego środka odwoławczego odnosząc bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. do biegłego. Nie można bowiem utożsamiać roli biegłego z osobą, która brała udział w wydaniu orzeczenia. Biegły choć często jego rola jest doniosła w procesie karnym, gdyż na podstawie właśnie jego opinii sąd czyni często kluczowe ustalenia faktyczne – jak w tym przypadku w zakresie poczytalności skazanego w czasie czynu - to, jednakże nie jest on osobą biorącą

udział w wydaniu orzeczenia. Ten przymiot przynależny jest sędziemu, a więc osobie rozstrzygającej co do przedmiotu postępowania – a nie biegłemu. Omawiany więc zarzut jest również z tego powodu błędny i to w sposób oczywisty. Tym samym nie doszło do naruszenia przepisów wskazanych w zarzucie 1 b a co za tym idzie norm określonych w zarzucie 1 c.

Co do dwóch pozostałych zarzutów a odnoszących się do błędu w ustaleniach faktycznych stwierdzić należy, że zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – o czym była mowa na wstępie niniejszych rozważań. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Tak więc zarzuty z pkt. 2 i 3 kasacji należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalne z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

[WB]

[r.g.]